

Men det, der er mit ærinde, er egentlig at ramme en pæl igennem det, som fru Birthe Rønn Hornbech påstod at regeringen ønskede, nemlig en forfølgelse af PET. Der er overhovedet ikke tale om nogen forfølgelse af PET. Der er tale om en undersøgelse af, hvorfor regeringserklæringen af 1968 tilsyneladende ikke blev efterlevet. Det er det, undersøgelsen skal afsløre.

Hvorfor blev den erklæring ikke efterlevet?

Var det, fordi PET handlede som en stat i staten, eller var det, fordi det politiske led sagde: Vi er ligeglade med den erklæring?

Det afgørende for demokratiets funktion er jo: Hvordan sikrer vi os, at regler bliver overholdt, især af en instans, der som den eneste i landet har ret til at overvåge folk? Vi skal da sikre os, at den ret også bliver forvaltet inden for de rammer, der er givet. Det kan da ikke være ligegyldigt for fru Birthe Rønn Hornbech, der i tide og utide taler om retssikkerhed i dette samfund.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg vil spørge fru Birthe Rønn Hornbech, om det er forræderi at have en anden holdning end den officielle. Er det forræderi at være imod atomvåben og for atomvåbenfri zoner? Er det forræderi at være solidarisk med dem, der sloges mod apartheidregimet i Sydafrika, mod Vietnamkrigen? Er et demokrati ikke retten til at have en anden holdning end den, der er flertallets?

Når det antydes, at det var nødvendigt at overvåge visse kræfter på venstrefløj, er fru Birthe Rønn Hornbech så vidende om en eneste DKP'er, som der trods massiv overvågning er blevet rejst tiltale mod for at have lavet landskadelig virksomhed, endsige er blevet dømt for landsskadelig virksomhed? Er der bare et eneste eksempel på, at massiv overvågning har fundet noget, der var ulovligt, noget, der kunne føre til domfældelse? Er der et eneste eksempel? Jeg vil gerne høre det.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Bare for at slå én ting fast. Det er jo ikke en diskussion, om man skal have en efterretningstjeneste eller ej, det er et spørgsmål om, hvorvidt en efterretningstjeneste skal holde sig inden for de retningslinjer, som er fastlagt for efterret-

ningstjenestens virksomhed. Det er det, der handler om.

Men jeg må sige, at når jeg går herop, er det, fordi jeg lyttede og lyttede og lyttede til fru Birthe Rønn Hornbechs tale. Når man har fulgt med i debatten, så er der alle mulige synspunkter. Jeg synes, jeg har hørt det sagt meget stærkt, at partiet Venstre er gået ind for, at der skulle gennemføres en stor og bred undersøgelse af efterretningstjenesten, en historisk undersøgelse.

Det synes jeg ikke, jeg hørte noget om. Jeg vil gerne høre om det, fordi partiet Venstre nu ikke mener, der skal laves en stor historisk, bredt anlagt undersøgelse af den kolde krig osv. Det er det, der har stået i pressen i den senere tid, og hvis man stadig væk mener det, må jeg henviser til Politikens referat fredag den 6. november 1998 af den høring, som Information holdt, hvor den fremtrædende kender på området, professor Jens Peter Christensen, siger:

»PET-sagen kan aldrig blive klarlagt til bunds, hvis den kommende undersøgelse overlades til historikere. Det er nødvendigt at fastholde det juridiske sigte.« Og videre: »Når det i realiteten drejer sig om, at man vil have klarlagt, om der er sket noget ulovligt eller uberettiget, så skal man undersøge forløbet i lyset af det. Ellers undersøger man det ikke i lyset af noget som helst, og så ender man med at finde ingenting.«

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Fru Elisabeth Arnold siger, at det, der skal undersøges, er, om PET er en stat i staten. Det får vi jo lejlighed til i Retsudvalget.

Jeg vil godt kvittere positivt over for justitsministeren for, at han nu har oversendt nogle af de instrukser, der tidligere har været fortrolige. Jeg håber, vi kan få dem alle sammen, sådan at vi i Retsudvalget kan få en gennemgang af de regler, der viser, i hvor høj grad Justitsministeriet havde snor i PET, og hvor lille en rolle en lille påtegning på bagsiden af en gammel instruks og hvor lille en rolle regeringserklæringen af 1968 spillede i det samlede billede, hvor instrukserne jo viser, at det var aktiviteter, der havde interesse for efterretningsvæsenet.

Jeg vil sige til hr. Frank Aaen: Ja, for mig er det forræderi. Det er så det ord, som er naturligt for mig. Det er forræderi, hvis man indbetter egne landsmænds virksomhed og sende-
lag til Stasiagenter, og hvis man mistænkeliggør